

ז'ר/זר TIME

2:13:46 יא'י

2:21:09 מדביק

2:23:00 ר' יהודה

18 ^{מחיק} ז'ר/זר
 ס"ד לית דינא דגוד או אגוד
 חפי' בשתי כריכות כו' . השתא
 ס"ד דחולקין כיון שאחד רוצה לחלוק
 וב' כריכות דומיא דכרך אחד שאין
 כתוב באחד מה שכתוב באחר כגון
 יהושע ושמואל ואמאי חולקין בע"כ
 והא ליגס שוין אלא ודאי אית דינא
 דגוד או אגוד, וא"ת אפילו אית דינא
 דגוד או אגוד אמאי חולקין כיון שכתוב
 בזה מה שאין בזה ותרוייהו לריכי להאי
 ולהאי וי"ל דהוי מלי למימר "וליסטמיך"
 ולא גרס הכא מה שכתוב במיטוט
 ספרים זאי ס"ד לית ליה דינא דגוד או
 אגוד כי היכי דתרוייהו לריכי להאי
 תרוייהו לריכי להאי דהא כל שכן דאי
 לא לריכי תרוייהו להאי ולהאי פריך
 טפי שפיר אי לית ליה דינא דגוד או
 אגוד אמאי חולקין: **מדבר ית** אדם
 תורה נביאים וכתובים כאחד . אע"פ
 שא"א שלא יתן נביאים וכתובים על
 גבי תורה ובמגילה בפ"ב (דף כו')
 משמע דאסור להניחה מ' בשתי כריכות
 אבל כשהן מדובקין יחד אינו גנאי:
 ר' יהודה אומר תורה בפני עצמה:
 לא מפני שאסור להניח זה על
 גב זה מלריקן שיהא כל אחד בפני
 עצמו דלא אשכחן שיהא אסור להניח
 אלא נביאים וכתובים על גבי תורה
 אבל נביאים על גבי כתובים או איפכא
 לא, אלא היינו **פועמח** שלא יראה הכל
 כמו תורה או הכל נביאים כי היכי
 דאמרי חכמים בחר הכי דבעו שיהא
 כל נביא ונביא בפני עצמו וע"כ
 טעמא שלא יהא נראה הכל כמו נביא
 אחד כן נראה לרשב"א :

* ואלתק דאית ליה גוד או אגוד - כאן הוא לא טיק מאמר בתרומתו לריכי

למה חולקין ואין כאן מקום לטען "והי' לית ליה דינא דגוד או אגוד למה חולקין" - וזה אינו דבא כל יתן...

* מכוונן - כיון שאלו א' אדם י' ציון (למשל ספר) - כאן דבר י' א' א' רספרים האו

* דבמלך כנה ה' יומר סביב דא' אדם יקחו את טעמם וטעם דאדם [טעם מטיח לוקו]

* נצ"ד לתוס' כאן סובר כשהוא אומר לתוס' דף ע"ב דאמר דתורה מחוקק (דל' חיים) מבראיתו וחסם מחתלים לאלו וביק יוצא לפתור נאמרו מהפנים ומסביב דנביאים וכתובים - וזה לתוס' כאן אומר בסוף "אע"פ גנאי" היינו שמעב כפר דנביאים וכתובים מחוץ שיהיה על התורה

תקציר דף ל' ה"ד

תוס' מסביר הטעם של 'פועמח' אומר לברוך תורה נביאים וכתובים או לכל נביא לא מיהא אסור הנחה על יל' גבי כפ

